

Atjaunosim cerību

2011. gads bija ļoti dramatisks un neparasts. Atmiņā nāk pravieša Hagaja vārdi, kurš paredzēja laiku, kad Dievs satricinās visu, ko var satricināt.

Martā mēs redzējam cunami postu Japānā, kas nogalināja desmitiem tūkstošu cilvēku.

Japāna

Tā bija tikai viena no daudzām aizvadītā gada milzīgajām dabas katastrofām. Vācu ziņu dienests NTV nesēn pārraidīja, ka pēdējo trīs desmitgažu laikā postošo dabas katastrofu skaits pasaulē pieaudzis par 300 procentiem.

Skatoties politiskajā arēnā, Eiropas Savienība ir nonākusi lielākajā finansiālajā krīzē, kopš Eirozona uzsāka savu darbību. ES tika uzskatīta par vienu no veiksmīgākajiem veidojumiem pēc 2. Pasaules kara, bet tagad to apdraud bankroti Grieķijā un citur. ASV starptautiskā ietekme var vājināt Rietumu demokrātijas, kristīgajai morālei degradējoties.

Ja mēs lūkojamies uz Tuvajiem Austrumiem, viss reģions ir sašūpojies. Cilvēku masas pieprasa novecojušo despotu atkāpšanos un parādās jauni vadītāji. Ēģipte, kura saglabāja mieru ar Izraēlu vairāk nekā 30 gadus, tagad būs islāmistu frakcijas kontrolēta, kura jau solījusi “pārskatīt” miera līgumu ar Izraēlu. Tajā pašā laikā nāk klajā arvien jauni pierādījumi, kas apstiprina, ka Irāna attīsta kodolieročus (*no WFJ decembra raksta*).

Irāna

Kristīgās kopienas Tuvajos Austrumos skatās nākotnē ar lielām bažām. Mūsu zeme patiešām atrodas lielu pārmaiņu un neziņas virpulī.

Pārskatot aizvadītā gada notikumus, *International Herald Tribune* žurnālists Rodžers Kohens paziņoja: “Eirozemē ir agonija, Amerikā baiļu sajūta un neziņa, Āzijā nedrošība un arābu ielās dusmas. Ikviens izjūt globālās integrācijas dzemdību sāpes.” Labāk gandrīz nav iespējams aprakstīt mūsdienu situāciju, kas arī sasaucas ar Jēzus vārdiem, kādus Viņš sacīja apmēram pirms 2000 gadiem, norādot uz laiku pirms Mesijas atgriešanās uz zemi: “Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies. Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies” (Lūk.21:25-26).

Nezaudē cerību

Kurā vietā šajā “bildē” atrodamies mēs, ticīgie? Vai arī mēs esam baiļu pārņemti un apjukuši? Vai arī draudze zaudē cerību? Nereti, runājot ar kristiešiem dažādās pasaules valstīs, man rodas tieši šāds priekšstats.

Kopš mūsdienu Izraēlas atdzimšanas 1948. gadā, lielākā daļa evaņģēlisko kristiešu (ieskaitot mani) tic, ka mēs dzīvojam pēdējos laikos. Taču līdz ar šo uzskatu ir atnākusi bezcerības pilna kristietība. Vairākus gadus es esmu apmeklējis Izraēlas dienu pasākumus pasaulē un pravietiskās konferences, kurās ļoti bieži kristīgie vadītāji ir pasludinājuši tikai drūmo nākotnes pusi - spriedumu Izraēlai un tautām.

Mums jājautā sev: kādu pasaules uzskatu mēs atbalstām? Es saprotu, ka Dieva Vārds paredz trauksmainus laikus pēdējās dienās, kādus pasaule vēl nav piedzīvojusi. Šie notikumi ir kā priekšvēstnesis antikrista nākšanai un milzīgiem konfliktiem Tuvajos Austrumos. Taču šiem pareģojumiem nevajadzētu mūsos radīt nenovēršamas nolemtības sajūtu un veidot bezcerīgu viedokli par notiekošo pasaulē, kurā mēs vairs nespējam sagaidīt neko labu. Patiesībā - ja mēs nevaram redzēt neko labu tuvojamies, mēs esam zaudējuši cerību.

Cerība tumsas laikos

Pravietis Joēls redzēja, kā tautas vienu dienu tiks sapulcinātas Jošafata ielejā, lai tiktu Dieva tiesātas par savu ļauno attieksmi pret Izraēlu un ebreju tautu. Taču šis pats pravietis redzēja arī to, kā Dievs izlies Savu Garu pār visu miesu "pirms lielās un briesmīgās Kunga dienas." Joēls saprata Dieva pēdējo laiku tiesas nopietnību, bet viņš arī runāja par atmodu un pasludināja cerības vēsti, ka "ikviens, kas piesauks Kunga Vārdu, tiks izglābts."

Pravietis Daniēls 11. nodaļā apraksta ļaunās un baisās antikrista sistēmas izveidošanos, kas uzsāks karu arī pret svētajiem. Taču šajā tumšajā laikā viņš saredz arī cilvēkus, kuri "pazīst savu Dievu, ir stipri un paveic lielus varoņdarbus." Daniēls redzēja atpirktos, kurus pārņem lielas vajāšanas, bet tajā pašā laikā viņi uzvar lielas cīņas.

12. nodaļā pravietis redz šausmu laikus, kādi nekad vēl nav tikuši piedzīvoti. Un tieši šajā laikā Daniels redz svētos - nevis vājus un sakautus, bet tādus, kas spīd kā spožas zvaigznes tumšās debesīs un ved daudzus pie taisnības.

Mēs nedrīkstam aizmirst, ka pat vistumšākajos laikos, kas mums priekšā, Dieva Vārds runā par ticīgajiem, kam būs neiedomājama ietekme, - kas darīs lielus varoņdarbus un vedīs daudzus pie taisnības.

Lielai daļai ticīgo patīk centrēt savu uzmanību uz Bībeles pravietojumu tumšo pusi! Šādu skatījumu viņi attiecina uz Izraēlu, Draudzi un pat savu dzīvi. Kāds ir tavs redzējums par pēdējiem laikiem? Vai tu redzi Dievu darbojamies caur tevi šajās pēdējo laiku dienās?

Jā, Tuvajos Austrumos pieaugs nemieri. Bet es ticu, ka arābu pasaulē būs arī atmoda. Jā, būs liela atkāpšanās, bet būs arī liela Dieva Gara izliešanās un tie, kuri to piedzīvos. Jā, būs tie, kurus pārņems ļaunums un kuru mīlestība atdzīsīs, bet būs arī tie, kas darīs lielus varoņdarbus un spīdēs kā spožas zvaigznes. Pie kuras grupas mēs piederēsim? Tā ir mūsu izvēle.

Apustulis Pāvils runāja par cerību, "kas nepamet kaunā" (Rom.5:5; Fil.1:20). Tas nozīmē, ka cerība nepieviļ. Tomēr tik daudzi cilvēki ir zaudējuši cerību un pievīlušies, tādējādi izjūtot arī apkaunojumu. Kauns liek ierauties sevī un galu galā noved pie atkāpšanās. Bet cerība ir tā, kas dod mums redzējumu un iedvesmo sagaidīt varenu Dieva kustību mums visapkārt.

Cerības atjaunošana 2012. gadā

Mums jānācās no Pāvila, kurš dzīvoja pastāvīgā gatavībā, cerot uz Kunga atgriešanos viņa dzīves laikā. Fakts, ka daudzi notikumi izvērās ne uz labo pusi, nenoveda Pāvilu pie nolemtības sajūtas un bezcerīga pasaules uzskata. Tieši otrādi - Pāvils strādāja, sagaidot, ka Dievs darīs brīnumus caur viņu.

Nekļūdīsimies, Dieva Vārds nesola, ka būs vieglāki laiki, bet otrādi. Taču es esmu pārliecināts, ka satricinājumu un nedrošības vidū cilvēki meklēs atbildes. Bet, ja mūsu skats ir vērsts uz atkāpšanos un kariem, kurš vēlēsies pievienoties mūsu draudzei?

Labāk atjaunosim savu cerību! Sagaidīsim kopā, ka šis būs pieauguma un svētību gads. Sagaidi, ka Dievs tevi lietos, lai paveiktu lielus varoņdarbus, ka tu spīdēsi spoži pat tad, ja tev visapkārt vairošies tumsa.

Mēs nedrīkstam aizmirst, ka kalpojam Dievam, kurš ir Visuvarēns. Lielāks ir Tas, kas mūsos, nekā tas, kas ir pasaulē (1 Jāņa 4:4). Ikvienai tautai uz zemes joprojām ir cerība. No visām pasaules tautām tieši komunistiskajā Ķīnā Draudze izauga no mazāk nekā miljona ticīgo 1948. gadā līdz vairāk nekā 120 miljoniem šodien. Tam vajadzētu mūs iedrošināt, ka Ahmadinedžada Irānā pašlaik procentuāli ir lielākais draudzes pieaugums gadā – divdesmit četri procenti, kam seko Afganistāna. Tātad arī mūsu tautām ir cerība!

2011. gads bija neaptveramu izmaiņu gads, kas noslēdzās lielā neziņā. Pagājušā gada sākumā ICEJ vadība izjuta Kunga vadību pavadīt vairāk laika lūgšanās. Tas stiprināja cerību un ticību mūsu sirdīs. Mēs aicinām arī Jūs pievienoties mūsu lūgšanu kampaņai katru trešdienu 2012. gadā. Lūgšana nemainīs Dieva gribu, bet tā izmainīs mūsu skatījumu uz lietām un apstākļiem ap mums. Jo vairāk laika mēs pavadīsim ar Viņu, jo cerīgāks būs mūsu redzējums par tautu nākotni.

Jurgens Bjulers

© WFJ Janvāris 2012

Rakstu sagatavoja ICEJ direktors Jurgens Bjulers

tulkoja Ilze Saulīte

lv.icej.org@hotmail.com

www.icej.org